

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Горна Оряховица, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

при участието на секретаря Милена Гр. Д.
като разглежда докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20214120101807 по описа за 2021 година

Обективно съединени искове по чл.55 ал.1 предл. III от ЗЗД ввр. чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ, чл.86 от ЗЗД.

Ищецът ПГЕЕ „М.В.Ломоносов“ с ЕИК:104008633 (чрез адв.Д.П.Ц. от ВТАК) твърди в исквата си молба, че ответницата е работила в ПГЕЕ „М.В.Ломоносов“ въз основа на трудов договор. На 03.09.2019г. било връчено Предизвестие №РД20-208/03.09.2019г., с което ответницата била предизвестена, че след изтичане на законовия срок от два месеца трудовото и правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.328 ал.1 т.3 от КТ. На 03.09.2019г. и е връчена Заповед №РД12-1333/03.09.2019г., с която и било прекратено трудовото правоотношение и е наредено да и се заплати обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ за неспазения срок на предизвестие от два месеца. Обезщетението в брутен размер на 2463.90лв. било начислено на ответницата във ведомостта за м.септември.2019г. и е било изплатено по банков път (получената от В. сума е 2217.51лв.(10% е ДОД, платен на НАП). След прекратяване на трудовото правоотношение ответницата останала без работа. Със Заповед №РД11-49/03.10.2019г. било наредено да и се изплати парично обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ за времето, през което останала без работа за периода: 04.09.2019г.-03.10.2019г. Обезщетението било изплатено на ответницата на 07.10.2019г. по банков път в чист размер 1011.41лв. Със Заповед №РД11-123/04.11.2019г. било наредено да и се изплати парично обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ за времето, през което е останала без работа за периода: 04.10.2019г.-03.11.2019г. Обезщетението било изплатено на ответницата на 05.11.2019г. по банков път в чист размер 1011.41лв. Същевременно ответницата оспорила уволнението, извършено със Заповед №РД12-1333/03.09.2019г. и то било признато за незаконно и отменено с Решение №103/20.03.2020г. по гр.д.№2040/2019г. на ГОРС. Със същото решение М. Н. В. била възстановена на предишната длъжност „старши учител, практическо обучение“ и ПГЕЕ „Ломоносов“ е осъдена да и заплати сумата 7691.70лв. обезщетение за оставане без работа поради уволнението. С решение №361/11.09.2020г. по в.гр.дело №596/2020г. ВТОС потвърдил решението на ГОРС, а ВКС с Определение №60547/24.06.2021г. по гр.дело №81/2021г. не допуснал касационно обжалване. Така решението на ГОРС влязло в сила. Впоследствие, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл.345 от КТ ответницата не се явила на работа в ПГЕЕ „Ломоносов“. Издадена била Заповед №РД12-882/16.07.2021г. за прекратяване на трудовото и правоотношение с прекратително основание - чл.325 ал.1 т.2 от КТ. Тази заповед

била връчена на ответницата и била оформена трудовата и книжка съгласно представените от нея документи. Сумата 2217.51лв., представляваща обезщетение за неспазено предизвестие, била изплатена на ответницата с оглед прекратяване на трудовия и договор по чл.328 ал.1 т.3 - намаляване обема на работа, а сумата 2022.82лв. - обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, но уволнението е отменено като незаконно и трудовото и правоотношение е възстановено по силата на влязлото в сила решение на ГОРС по гр.дело№2040/2019г., то е отпаднало основанието на което са получени тези обезщетения. Съгласно чл.55 ал.1 пр.ІІІ от ЗЗД предвижда връщане на даденото при последващо отпадане на основанието, като и ответницата дължи връщането на сумите, тъй като те били платени на отпаднало основание. След като е предявила иск за отмяна на уволнението като незаконно и то е признато за такова от съда, то и ответницата неправомерно е задържала платените и обезщетения по чл.220 ал.1 от КТ и по чл.222 ал.1 от КТ, които са и изплатени с оглед правомерното прекратяване на трудовото и правоотношение по чл.328 ал.1 т.3 от КТ - намаляване обема на работа. Тези обезщетения не се дължат при прекратяване на трудовия договор на основание чл.325 ал.1 т.2 от КТ. Моли съда да осъди ответната страна да заплати на ищеца сумата 4240.33лв., представляваща платена на отпаднало основание сума, както следва: сумата 2217.51лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 2022.82лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от предявяване на иска – 24.09.2021г. до окончателното и изплащане. Претендират се направените по делото разноски.

Ответницата М. Н. В.(чрез адв.Т.Т. от ГАК) счита, че предявеният иск отговаря на изискванията на закона, предявен е от активно легитимирано лице, което има правен интерес от предявяването му, поради което искът е допустим. По същество искът е основателен. В същото време заявява, че не била поканена да възстанови претендираните суми, каквото е задължението на кредитора ПГЕЕ„М.В.Ломоносов“. Сумите били платени след получаване на исковата молба. Така ответницата не е станала причина за завеждане на делото, защото, ако била поканена щяла да плати и до дело не би се стигнало. Моли съдът да се произнесе с решение при условията на признаване на иска по чл.237 от ГПК. С оглед на това признание на иска били налице предпоставките на чл.78 ал.2 от ГПК, като разноските за настоящото производство следвало да бъдат възложени върху ищеца.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, съобразно ГПК, приема за установено следното:

М. Н. В. е работила в ПГЕЕ „М.В.Ломоносов“ въз основа на трудов договор. На 03.09.2019г. са били връчени: -Предизвестие№РД20-208/03.09.2019г., с което ответницата била предизвестена, че след изтичане на законовия срок от два месеца трудовото и правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.328 ал.1 т.3 от КТ; -Заповед№РД12-1333/03.09.2019г., с която и било прекратено трудовото правоотношение и е наредено да и се заплати обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ за неспазения срок на предизвестие от два месеца. Обезщетението в брутен размер на 2463.90лв. било начислено на ответницата във ведомостта за м.септември.2019г. и е било изплатено по банков път(получената от М. Н. В. сума е 2217.51лв.(10% е ДОД, платен на НАП). След прекратяване на трудовото правоотношение ответницата останала без работа. Със Заповед№РД11-49/03.10.2019г. било наредено да и се изплати парично обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ за времето, през което останала без работа за периода: 04.09.2019г.-03.10.2019г.(получената от М. Н. В. сума обезщетение е било изплатено на 07.10.2019г. по банков път в чист размер 1011.41лв.). Със Заповед№РД11-123/04.11.2019г. било наредено да и се изплати парично обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ за времето, през което е останала без работа за периода: 04.10.2019г.-03.11.2019г.(получената от М. Н. В. сума обезщетение е било изплатено на 05.11.2019г. по банков път в чист размер 1011.41лв.). Същевременно М. Н. В. оспорила уволнението, извършено със Заповед№РД12-1333/03.09.2019г. и то било признато за незаконно и отменено с Решение№103/20.03.2020г. по гр.д.№2040/2019г. на ГОРС. Със същото решение М. Н. В. била възстановена на предишната длъжност „старши учител, практическо обучение“ и ПГЕЕ„Ломоносов“ е осъдена да и заплати сумата 7691.70лв. обезщетение за оставане без работа поради уволнението. С решение№361/11.09.2020г. по в.гр.дело№596/2020г. ВТОС потвърдил решението на ГОРС, а ВКС с Определение№60547/24.06.2021г. по гр.дело№81/2021г. не допуснал касационно обжалване. Така решението на ГОРС влязло в сила. Впоследствие, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл.345 от КТ ответницата не се явила на работа в ПГЕЕ„Ломоносов“. Издадена била Заповед№РД12-882/16.07.2021г. за прекратяване на трудовото и правоотношение с прекратително основание - чл.325 ал.1 т.2 от КТ. Тази заповед била връчена на ответницата и била оформена трудовата и книжка съгласно представените от нея документи.

По искова молба с вх.№9082/24.09.2021г. от страна на ПГЕЕ„Ломоносов” против М. Н. В. е била образувано гр.дело№1807/2021г. на ГОРС.

Не се спори, че от страна на М. Н. В. е извършено плащане на сумата 4240.33лв., чрез платежно нареждане от 15.10.2021г. в полза на ПГЕЕ„Ломоносов”(чрез „Банка ДСК“ЕАД).

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Основанието на всеки иск се определя от ищеца чрез посочване на белезите, които индивидуализират предмета на спора, а именно - правопораждащият факт, съдържанието на субективното материално право и носителите на правоотношението.

Основните предпоставки на института на неоснователното обогатяване са: получаване на нещо от едно лице и отсъствие на основание за това получаване. „Получаването” предпоставя „даване“ и е фактическо действие, което подлежи на доказване от ищеца. Съобразно правилото на чл.55 ал.1 от ЗЗД и според разясненията, дадени в Постановление№1/28.05.1979г. по гр.дело№1/1979г. - Пленум на ВС, в което подробно са разграничени фактическите състави на отделните вземания, произтичащи от неоснователно обогатяване, в тежест на ищеца по иска е да докаже факта на плащането, а в тежест на ответницата е да установи, че е налице основание за получаване на това плащане, респ. задържане на полученото. В случая от страна на ответницата в депозирания отговор се спори размера на получените обезщетения. При това положение, ако се установи, че ответницата е получила цитираните суми(обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ - за неспазения срок на предизвестие и обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ), за да се отхвърли иска, в тежест на ответницата ще е да докаже, че е върнала сумите или че е задържала сумите на правно основание.

В случая, ищцовата страна е установила по безспорен начин плащането на ответницата на: -обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ - 2463.90лв.(в брутен размер), респ.2217.51лв.(в нетен размер) -начислено на ответницата във ведомостта за м.септември.2019г. и е било изплатено по банков път; - обезщетение по чл.222. ал.1 от КТ било изплатено на ответницата на 07.10.2019г. по банков път в нетен размер 1011.41лв., като получаването на парите се признава и от ответницата в писмения отговор по делото. При това положение, за да се отхвърли иска, в тежест на ответницата е да докаже, че е върнала сумата или че е задържала сумата на правно основание.

Обезщетението по чл.220 от КТ се изплаща от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение с предизвестие, когато работодателят не спази срока на предизвестие в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестие. Обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ се изплаща при уволнение, поради съкращаване в щата, намаляване обема на работа и спиране на работата за повече от 15 работни дни, и същото е в размер на brutното му трудово възнаграждение, за времето през което е останал без работа, но не повече от един месец, освен ако друг нормативен акт предвижда изплащането на това обезщетение за по-дълъг срок. Горепосочените обезщетения са изплатени и получени от ответницата във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца-работодател, като след отмяната на уволнението и възстановяването и на работа, за ответницата отпада основанието, на което са получени, независимо от това дали тя е действал добросъвестно при получаването им или работодателят е действал незаконосъобразно при уволнението. Тези обезщетения са различни хипотези, но подлежат на прихващане с обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ, тъй като основанието за изплащане на обезщетението по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ отпада, след като уволнението е признато за незаконно и отменено. Също така, обезщетението по чл.225 ал.1 от КТ няма санкционна, а чисто репаративна функция, да възстанови в патримониума на работника вредите(пропуснати ползи), понесени от оставането му без работа вследствие уволнението. При последващо отпадане на основанието за получаване на обезщетението работникът/служителят следва да върне същите като получени на отпаднало правно основание съгласно чл.55 ал.1 от ЗЗД, макар в КТ да не е предвидена изрична разпоредба относно възстановяване на сумите. В задължителната практика за съдилищата(Решение№808/05.11.1990г. по гр.дело№732/1990г. - Шг.о. ВС; Решение№668/26.11.2010г. по гр.дело№1582/2009г. - Шг.о. ВКС; Решение№1940/18.12.2001г. по гр.дело№171/2001г. - Шг.о. ВКС; Решение№67/09.04.2014г. по гр.дело№4085/2013г. - Шг.о. ВКС) дословно е дадено разяснение, че с отмяната на уволнението като незаконно, отпада основанието за заплащане на обезщетение за неспазеното предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по чл.220 ал.1 от КТ. Заплащането на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ, предпоставя правомерно прекратяване на трудовото правоотношение. Недопустимо е кумулиране на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ с обезщетението за оставането без работа поради незаконното уволнение по

чл.225 ал.1 от КТ. Независимо, че с влязло в сила решение уволнението е признато за незаконно и е възстановена трудовоправната връзка между страните, възможно е да не се реализира фактическото явяване на предишната работа от страна на работника. Само при осъществяване на възстановяването, платеното обезщетение по чл.222 ал.3 КТ би останало без основание.

Следва да се отбележи, че получените от ответницата суми са били изплатени с оглед прекратеното трудово правоотношение между страните, но след отмяната на уволнението, основанието за изплащането им отпада и в полза на работодателя възниква правото да иска възстановяването им. Предявявайки иска по чл.344 ал.1 т.1 от КТ, ищцата е поддържала, че е налице незаконосъобразно уволнение, поради което задържането на изплатените от работодателя обезщетения по чл.220 ал.1 от КТ и чл.222 ал.1 от КТ, с оглед правомерно прекратено трудово правоотношение, е недобросъвестно (Решение №1940/18.12.2001г. по гр.дело №171/2001г. - III г.о. ВКС). С отмяната на уволнението като незаконно, отпада основанието за заплащане на обезщетение за незададеното предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по чл.220 ал.1 от КТ. Заплащането на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ, предполага правомерно прекратяване на трудовото правоотношение. След като с влязлото в сила решение уволнението е отменено като незаконосъобразно, ответницата дължи връщането на тези суми, тъй като са платени на отпаднало основание.

Съгласно чл.235 ал.3 от ГПК, при постановяване на решението си съдът взема предвид и фактите, настъпили след предявяване на исквете. Отчитайки тези нововъзникнали обстоятелства, съдът преценява тези действия на ответницата като признание на твърденията на ищеца. Разпоредбата на чл.237 от ГПК предвижда възможността ищецът да поиска от съда да прекрати съдебното дирене и да поиска постановяването на решение при признание на иска. Заявеното в съдебното производство признание на иска води до установеност в съдържанието на отношението между страните, на която основа и за разлика от предходния процесуален закон, съдът е властен да постанови решението си – аргумент от чл.237 от ГПК. Следователно, подобно развитие на процеса съответства на желаното процесуално поведение и е обективно годно да ограничи вложения ресурс, спестявайки време и произтичащите от доказателствените правила допълнителни разноски за страните. В този случай съдът постановява решението си, като в мотивите му е достатъчно да се укаже, че същото е постановено при признание на иска. Съдът намира, че в конкретния случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл.237 ал.1 от ГПК. Спазени са и изискванията на чл.237 ал.3 ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда. Съобразно чл.237 ал.2 от ГПК съдът в съдебното си решение не излага мотиви, съобразно чл.236 ал.2 от ГПК, като указва, че решението се основава на признанието на иска от страна на ответницата.

Установи се, че в хода на процеса, след образуване на исковото производство М. Н. В. е извършила плащане (на 15.10.2021г.) на претендираната сума в полза на ПГЕЕ „Ломоносов“. Заплащането на дължимото от ответницата не се спори и от ищеца, което е заявено и в съдебно заседание. Тези факти, съдът е длъжен да вземе предвид, с оглед приложението на нормата на чл.235 ал.3 от ГПК.

Задължението е парично и съгласно чл.86 ал.1 от ЗЗД, се дължи и обезщетение за неизпълнение на това задължение в размер на законната лихва от деня на забавата. За забава на длъжника по безсрочното задължение е необходимо той да бъде поканен от кредитора да изпълни съгласно чл.84 ал.2 от ЗЗД. Предвид факта, че се извършило плащане непосредствено след получаване на исковата молба, то претенцията за законна лихва върху сумата 4240.33лв., считано от датата на завеждане на исковата молба – 24.09.2021г. до окончателното и изплащане, следва да бъде отхвърлена.

Поради това, предявените иски по чл.55 ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД от страна на ПГЕЕ „Ломоносов“ против М. Н. В., за: сумата 2217.51лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 2022.82лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от предявяване на иска – 24.09.2021г. до окончателното и изплащане, следва да бъдат отхвърлени, предвид извършено плащане от ответницата В. в хода на процеса.

Спорен по делото остава въпросът, в чия тежест следва да бъдат възложени съдебно-деловодните разноски, като и двете страни са поискали произнасяне на съда в тази насока. Конкретните норми са обективирани в чл.78 от ГПК, като при преценката им най-общо може да се посочи, че от тях е видно, че отговорността за разноски е разпределена в зависимост от изхода на конкретното дело. При уважаване на иска ответникът дължи на ищеца направените от него разноски (ако такива са поискани своевременно) – чл.78 ал.1 от

ГПК, съответно - при отхвърляне на иска ищецът е този, който следва да заплати сторените от ответника разходи – чл.78 ал.3 от ГПК.

В настоящия случай разноските за ищцовата страна представляват адвокатско възнаграждение, за което има доказателства, че е изплатено на процесуалния представител на ищеца(според договора за правна защита и съдействие с характер на разписка с отбелязване, че уговореното възнаграждение в размер на 650.00лв. е изплатено - т.1 от Тълкувателно решение№6/2013г. на ОСГК на ВКС, а също така и внесена ДТ по тарифата за ДТССГПК – 169.61лв. За ответната страна разноските са изплатено адвокатско възнаграждение – 200.00лв., съгласно списък за разноски по чл.80 от ГПК, ведно с договор. Съдебната процедура е предпоставена от наличието на спор, определяща несигурност в отношението между страните. Действията на ответницата след образуване на исковото производство по заплащането на задълженията, предполага признание на иска и води до установеност в съдържанието на отношението между страните, на която основа съдът е властен да постанови решението си - аргумент от чл.237 от ГПК. Извършеното изпълнение от ответницата, след получаване на преписа от исковата молба, се отразява върху разпределението на разноските, тъй като от този факт, независимо, че съдът следва да постанови отхвърлителен диспозитив, следва произнасяне по искането за разноските на ищеца, по общото правило на чл.78 ал.2 от ГПК. Приложимостта на разпоредбата на чл.78 ал.2 от ГПК за освобождаване на ответницата от разноски предполага кумулативното наличие на две предпоставки: -ответницата да не е дала с поведението си повод за завеждане на делото; -да признае иска(само при кумулативното наличие на тези две предпоставки разноските се възлагат върху ищеца).

Падежът на задължението, изискуемостта на вземането и забавата да се изпълни не са еднозначни понятия, независимо че е възможно в определени хипотези моментът на настъпването им да съвпада. Падежът се определя като момента, в който задължението трябва да бъде изпълнено от длъжника, още и като момента, в който настъпва изискуемостта. Изискуемостта е възможността на кредитора да иска реално изпълнение – било като отправи извънсъдебна покана до длъжника, било като предяви иск за реално изпълнение в защита на своето право. Забавата е противоправно закъснение, за което длъжникът отговаря. Изпълнението на облигацията е подчинено на принципа, че задължението трябва да бъде изпълнено веднага, освен ако не следва друго от волята на страните или закона – съгласно чл.69 ал.1 от ЗЗД, ако задължението е без срок, кредиторът може да иска изпълнението му веднага. В случая, задължението за връщане на даденото при отпаднало основание, в хипотеза на чл.55 ал.1 предл.III от ЗЗД. Вземането на ищеца е станало изискуемо с отпадане на основанието за получаване на престацията, както е изяснено и в т.7 от ППВС№1/1979г. и в Тълкувателно решение№5/21.11.2019г. по тълк.дело№5/2017г. – ОСГТК ВКС. В случая основанието следва да се счита за отпаднало от датата на влизане в законна сила на Определение№60547/24.06.2021г. по гр.дело№81/2021г. на ВКС, с което не допуснато касационно обжалване. Така решението на ГОРС по гр.дело№2040/2019г., с което уволнението е признато за незаконно и е отменено, е влязло в сила. При неизпълнение на парични задължения законът свързва забавата на длъжника с правилото, че е необходима покана на кредитора и даване на длъжника на подходящ срок да изпълни доброволно, когато няма уговорен срок за изпълнение.

Изискуемостта на престацията, сама по себе си, не поставя длъжника в забава. Отговорността за забавянето се поражда едва след покана, която показва, че кредиторът желае да получи престацията. Законът не предписва особена форма за поканата. Кредиторът може да избере всяко удобно за него средство, за да изяви волята си и която трябва да е достатъчно ясно изразена, че желае да получи престацията. Когато кредиторът не е поканил длъжника да изпълни своето задължение преди завеждане на делото, исковата молба има значението на покана, след която длъжникът изпада в забава. След като ответницата признава дълга си, чийто падеж е настъпил, тя дължи връщането му обратно в патримониума на кредитора без да чака предприемането на други действия, покани или образуване на съдебни дела от ищеца. Поканата(исковата молба) тук би имала значение само за изпадането на длъжника в забава, т.е. за присъждането в полза на ищеца на обезщетение в размер на законната лихва за закъсняло плащане. След като безспорно ответницата е знаела, че се е обогатила неоснователно с исковата сума и че дължи връщането и от момента на получаването, но не е предприела никакви действия да я върне на ищцата до завеждането на исковата молба в съда, поведението и се възприема като даващо основание за воденето на настоящото производство, целящо снабдяване на кредитора с изпълнителен титул. По тази причина съдът счита, че не е налице едно от предвидените условия в чл.78 ал.2 от ГПК - ответницата да не е дала повод за завеждане на иска, поради което не би могла да се ползва от процесуалната привилегия на посочената норма. Така, съдът следва да присъди в полза на ищеца направените по делото разноски, съгласно

чл.78 ал.1 от ГПК.

Според чл.78 ал.5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер, съобразно чл.36 от ЗАдв. В настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение, определено съгласно чл.7 ал.2 т.2 от наредбата(в редакцията към момента на уговарянето на възнаграждението) при интерес при интерес от 1000.00лв. до 5000.00лв. – 300.00лв. + 7% за горницата над 1000.00лв. Съгласно представения пред ГОРС договор за правна защита и съдействие, страните(клиент - адвокат) по него са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 650.00лв.(при минимално възнаграждение - 526.82лв.). Осъществената от пълномощника на ищеца защита се изразява в изготвяне на искова молба и процесуално представителство реално в едно съдебно заседание, като може да се приеме, че делото е фактически и правно несложно, за да се определи минимално възнаграждение. Съдът намира, че заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение от 650.00лв. в известен смисъл е прекомерно и следва да бъде намалено по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК до 600.00лв.. В този смисъл, съгласно чл.78 ал.1 от ГПК, съдът следва да присъди в полза на ищеца сумата 769.61лв., представляваща направените по делото разноски(ДТ по тарифата за ДТССГПК – 169.61лв. и адвокатско възнаграждение – 600.00лв.).

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК и чл.7 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от страна на ПГЕЕ„М.В.Ломоносов" с ЕИК:104008633, със седалище и адрес на управление: гр.Г.Оряховица ул.“Никола Петров“№31, представлявано от Директор М. Д., против М. Н. В. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес гр.В.Т. ул..., с друг известен адрес: гр.Г.О. ул..., за: сумата 4240.33лв., представляваща платена на отпаднало основание сума, както следва: сумата 2217.51лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.220 ал.1 от КТ и сумата 2022.82лв. - платено на отпаднало основание обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху сумите, считано от предявяване на исковите – 24.09.2021г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА М. Н. В. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес гр.В.Т. ул..., с друг известен адрес: гр.Г.О. ул..., ДА ЗАПЛАТИ на ПГЕЕ„М.В.ЛОМОНОСОВ" с ЕИК:104008633, със седалище и адрес на управление: гр.Г.Оряховица ул.“Никола Петров“№31, представлявано от Директор М. Д., сумата 769.61лв./седемстотин шестдесет и девет лева и шестдесет и една стотинки/, представляваща направените разноски по гр.дело№1807/2021г. на ГОРС.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на получаване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____